

ROZSDULÁSOM NÉHÁNY FÁZISA

Morc kedvem volt,
nem éppen rövid ideje,
rozsdulásom rókavörös,
s legott megittam két decit
ama szentgyörgyhegyi muskotályból.
Elnyúltam a pamlagon,
s tüstént ki is égetém,
hogy vajmi nyomot hagyjak
a Világ arca helyett itten,
ebben a bizony-műteremnyi
TUSCULÁMUMBAN.

Mert eme magányomat óhajtottad,
nem tündöklően persze,
de derekasan föloldani,
ha már a nikkel-csönd kórházi klampolása
és a ti vihogástok
emebből szemernyit sem bírt.
Szóval morc valék,
következésképp: hallgatag,
s a hajnali ötös harangkondulást is
újabb két decivel szentelem.
Ilike óvatos surranással kerülte
szegetlen kedvem,
s alattomban kikortyolt
ismét-két-decim.
„Minek is a hedonizmus?!”,
holott és tényleg: minek is?!

Kerülgettél Te is, Világsértette Lány
– mit is „Lány”!, – tíz éve elvált, keserű Asszony,
sértett Madárka, aki nem is Denevér! –:
kerülgettél Te is, engem, s némely cselekvést.
„– Francba a sipákolókkal!”
– emígy dörögtem, dörgedeztem,
s Te rezzentél is, félvést, legott,
nehogy parázsló dühöm lángra kapjon,
Te pediglen (mert kenderedre leltem!) kapjál
néhány szép-karcsú pofont.
De adtam.
Ezt nem „úri” kedvem diktálta,
de sorsod sercintette ki belőlem:
Mi a fenéért is dacolsz,
azazhogy: NEM. Épp miért nem?!?
Bávatag tekintet-váltás,
némi forttyogás még,
aztán ismét „síri” csönd.
No és persze: büntudat.
Vétlen vagyok,
azazhogy: éppen tevőlegesen vétkező.
Az okok sora (persze általad,
s kínos gondossággal elleplezve)
tűnik oknak: ÉN.
No, nem!
Így mégis igazságtalan!
(Bár ennek ellenkezője úgysem létezik.
Pontosabban szólva: Aligha.)
Alig-alig.
Ne játsszunk Európát,
merthogy én nem csatlakozom!
De hunyósdit se,
mert a sötétséget rühellem, gyűlölöm!
Téged éppen nem!
(Az „utálatról” pediglen szó sosem esett.)

De gesztus sem.
De elvonakodás sem! Soha!
(Erről az „elvonás” jut eszembe,
tehát logikusan megfejelem: újabb két deci.)

Ölég!
Még hányisnyi erőm akad,
aztán elhanyaglok.

Rozs

du

lok.

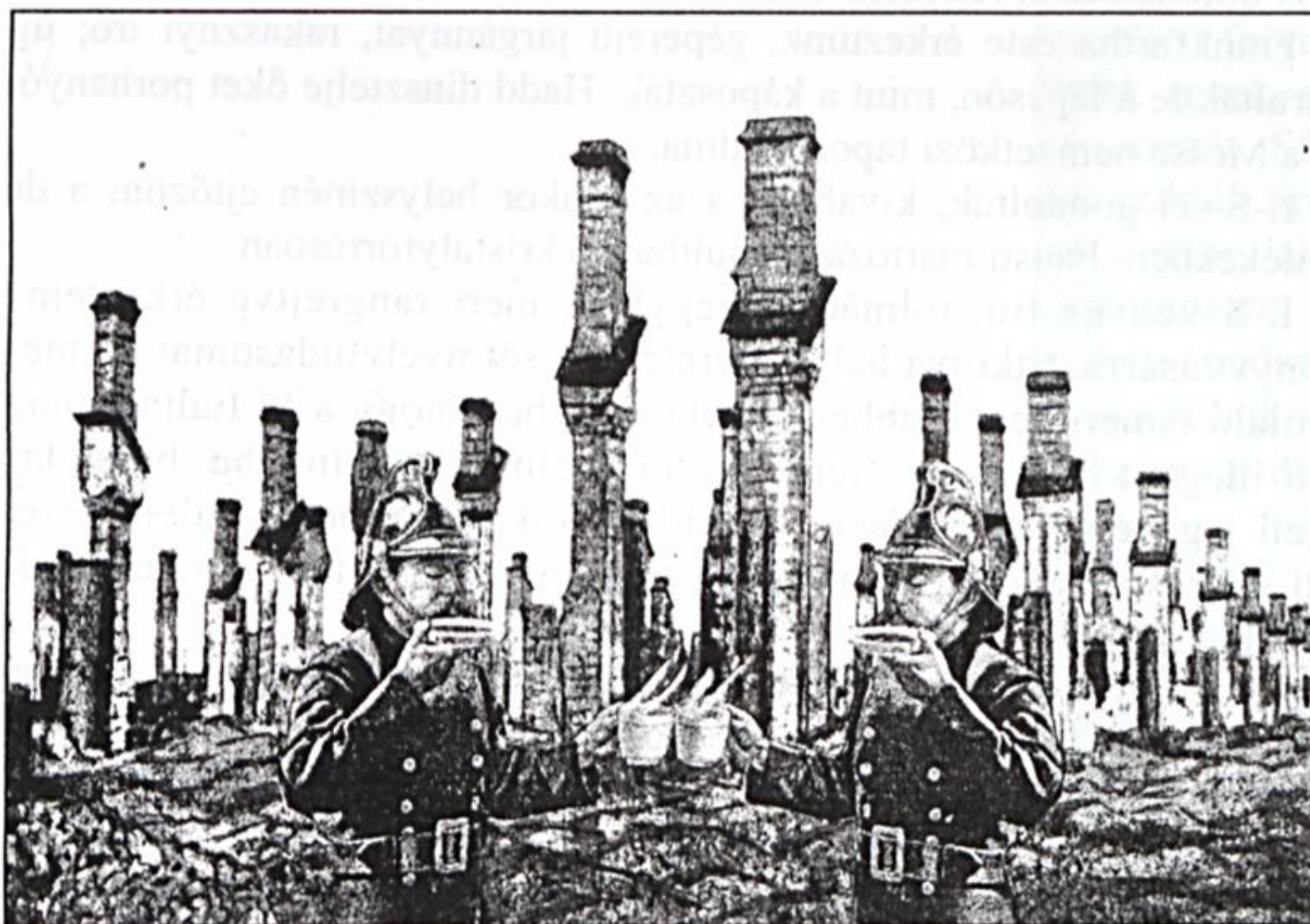
Rozs

dá

su

lok.

Tovább!

Kicsiny Balázs: Tűzre várva